

นิทานเรื่อง เพชรในท้องปลา

ชายคนหนึ่งอยู่กับภรรยาเพียงสองคน เลี้ยงแมวเลี้ยงหมาไว้เป็นเพื่อนเมื่อเวลาผ่านไปภรรยาของเขาที่ล้มป่วยและเสียชีวิตลงเขาจึงอาศัยอยู่เพียงลำพังกับสัตว์เลี้ยงทั้งสองตัว เมื่อเวลาล่วงเลยมาหลายปีชายชราที่หมดเรี่ยวแรงในการทำมาหากิน ทำให้มีชีวิตแบบอดมื้อกินมื้อแต่เขาต้องรับภาระเลี้ยงดูสัตว์เลี้ยงทั้งสองตัว บางวันเค้าจึงแบ่งอาหารให้พวกมันกินเอาไว้จนตัวเองนั้นไม่มีอะไรตกถึงท้อง

แมวและหมาเห็นเจ้านายลำบาก เกิดความสงสารจึงพากันไปหาอาหารมาให้เจ้านายกินโดยการจับปลาจากริมน้ำ แต่ในระหว่างที่ชายชรา กำลังจะเอาเม็ดหั่นปลาเพื่อทำอาหารอยู่นั้นก็เห็นเพชรเม็ดงามอยู่ด้านในท้องของมัน ชายชราที่ดีใจใหญ่กว่าตนเองนั้นจะเอาเพชรไปขาย แต่เมื่อเช้าวันต่อมาได้เอาเพชรไปให้เจ้าของร้านเพชรดู เจ้าของร้านเพชรก็ได้บอกกับชายชราว่าเพชรนี้อาจจะเป็นเพชรของกษัตริย์ที่หายไปก็ได้ถ้าหากเก็บเอาไว้กับตัวคงจะต้องถูกทำโทษชายชราจึงตัดสินใจไม่เก็บเพชรเอาไว้แล้วให้ไว้กับเจ้าของร้านเพชร

หลังจากนั้นเจ้าของร้านเพชรก็ได้นำเพชรเม็ดนั้นออกไปพร้อมกับธมมา ส่วนเจ้าแมวและเจ้าหมาที่เห็นความไม่ชอบมาพากลก็ได้ตามไปจนถึงคุกหาสน์หลังใหญ่ที่เห็นเจ้าของร้านเพชรเข้าไปด้านใน ทำให้เจ้าแมวที่มีความปราดเปรียวกว่าแอบติดตามเข้าไป และทำให้ได้รู้ความจริงว่าเจ้าของร้านเพชรนั้นตั้งใจจะนำเพชรของชายชราไปเสนอขายกับเจ้าของคุกหาสน์แห่งนี้และสุดท้ายก็ได้เงินสูงใหญ่กลับมา เมื่อเจ้าของร้านเพชรกลับมาถึงหน้าร้านของตนก็ต้องตกใจเพราะมีเจ้าหน้าที่บ้านเมืองยืนรอเค้าอยู่ ทำให้รู้ว่าเจ้าแมวที่ได้แอบสอดแนมเมื่อได้รู้เรื่องความซื่อของเจ้าของร้านเพชรก็ได้นำกลับไปเล่าให้เจ้านายฟัง ชายชราจึงรีบไปแจ้งความกับเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเพื่อขอความยุติธรรม หลังจากที่เจ้าของร้านเพชรได้รับโทษตามสมควรกรรมสิทธิ์ของเงินสูงนั้นก็กลายเป็นของชายชรา ทำให้ชายชราและสัตว์เลี้ยงมีชีวิตอย่างมีความสุขสบายเพราะเงินก้อนนั้น

ข้อคิดที่ได้จากเรื่องนี้คือ คนที่มีความรักและความเมตตาแก่ผู้อื่นไม่ว่าจะกับคนหรือสัตว์ เมื่อได้รับรู้คุณค่าของการเอาใจใส่แล้วบุคคลหรือสัตว์ตัวนั้นก็ย่อมตอบแทนบุญคุณ แต่ถ้าหากเป็นคนที่มีจิตใจไม่สุจริต ยักยอกสมบัติของผู้อื่นสุดท้ายแล้วจะต้องได้รับผลอย่างสาสม